

"Ліга Свободи"; Шість діб у готелі "Нортон".

Марк Корда

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

«Ліга Свободи»

Роман

Я по-справжньому вільний лише тоді, коли люди, які мене оточують, чоловіки чи жінки, такою ж мірою вільні. Я стаю вільним лише через свободу інших.

Російський мислитель і революціонер Михайло Бакунін (1814–1876 рр.)

Я закликаю до бунту, якщо лише він іде з самих глибин і має достатню силу, щоб розбити загальну байдужість. Але я боюся, щоб він не захлинувся у приступках панічного гніву...

Французький філософ Емануель Муньє (1905–1950 рр.)

Коли він з'явився на світ, його батько Доміцій прорік: «Від мене і моєї дружини не може народитися нічого, крім жаху та горя для людства!»

Через три місяці батько помер. Його мати, що звалася Агриппиною, вийшла заміж за свого дядька Клавдія, який правив Римською імперією та усиновив її дитя.

З молодих літ він поринув у розпусні розваги: пиячив, устрявав у бійки, грабував ночами перехожих, вештався по всіляких притонах і ніколи не минав лупанари — публічні будинки.

Проте Агриппина прагнула для себе і сина більшого, домагалася абсолютної влади. Вона спритно вкоротила віку Клавдію, додавши отрути до улюбленої страви чоловіка — білих грибів.

Завдяки цьому на сімнадцятому році життя він зійшов на високий престол могутньої імперії, фатально поєднавши у собі безліч темних, страшних, ненаситних пороків.

Він вступив у сороміцький зв'язок зі зведеним братом Британіком, рідним сином Клавдія. Він знав, що зовсім скоро, досягнувши шістнадцяти років, брат зможе претендувати на владу, а тому отруїв його.

Він наказав убити двох упертих супротивників — Суллу й Плавта, яких найбільше остерігався. Коли відрубані голови зухвальців кинули йому до ніг, він глумливо промовив: «Цьому ніяк не пасує рання сивина. А в другого... у нього надто довгий ніс».

Він постійно зраджував свою дружину Октавію, доньку Клавдія, а зрештою вирішив позбутися її. Молоду жінку відправили у заслання, де безжально стратили: їй перерізали вени на руках і ногах, а тоді затягнули в гарячу лазню, бо скута страхом кров стікала надто повільно.

Він одружився з Поппеєю, запропоривши її чоловіка на Сардинію і змусивши його до самогубства. Через три роки після шлюбу ударив вагітну дружину ногою в живіт, обірвавши два життя, а також наказав утопити свого пасинка, сина Поппеї.

Він одружився втретє — зі Статилією, стративши її чоловіка, що був консулом. Жорстоко розправився з Антонією, донькою Клавдія, яка відмовилась вийти за нього заміж. Улаштував урочисте весілля з хлопчиком Спором, а згодом — із вільновідпущеником Дорифором.

Він мав ганебний зв'язок зі своєю матір'ю Агриппиною, а згодом велів убити також її. Під час влаштованої ним корабельної аварії стеля каюти обвалилася, але високі спинки ложа вберегли жінку. Судно стрімко пішло на дно, проте якимось дивом вона зуміла виборсатись. Випливла. І вижила.

Ця невдача лише розлютила його. Розпалила в ньому шалену ненависть. Він відправив трьох убивць на віллу Агриппини, аби завершити кривавий задум. Мати знала про його причетність до корабельної катастрофи. Знала — і чекала найгіршого.

Коли ті троє увійшли до її покою, Агриппина з гіркотою пригадала пророцтво віщунів, до яких зверталася після народження сина: «Він царюватиме, — казали віщуні, — але уб'є свою матір». Тоді, двадцять два роки тому, вона безтурботно відповіла: «Нехай убиває, аби царював!»

Один із чоловіків ударив жінку палицею по голові, а другий щосили устромив короткого меча їй у живіт. А потім гарячково завдавав удар за ударом. Того ж вечора тіло Агриппини спалили, виконавши скромний поховальний обряд і навіть не насипавши над її останками могильного горбка.

Його злочинів не перелічити!

Його безчинствам не було кінця.

Його, сина Доміція та Агриппини, звали Нероном...

Занепад великої імперії розпочався не з повстань рабів, непокори провінцій і нашествия варварів, а з морального краху. З безмірної розпусти, ганебного беззаконня й несамовитого насильства, що спочатку запанували на верхівці влади, а потім жадібно, нещадно й невблаганно поглинули усе суспільство.

Недаремно саме у той час, на противагу цинічному, безчесному й жорстокому світові, постало християнство, проповідуючи любов і смиренність, рівність та справедливість. Нерон став першим римським імператором — гонителем християнської віри, який наказав стратити апостолів Петра й Павла, який розпинав, спалював та обезголовлював праведників...

Загибель імперії розпочалася з морального краху.

11 жовтня 2015 року, неділя

Цього ранку Грета Бруні довго ніжилась у просторому ліжку. Сонячні промені лагідно зазирали у широке вікно, зігрівали спальню, пестили тіло і тішили серце. У календарях уже другий місяць панувала осінь, але в Мілані завзято трималася чарівна, майже літня погода.

На душі було тихо і спокійно, день обіцяв розраду й умиротворення. Після напруженого робочого тижня, після такого надокучливого і втомливого спілкування хотілося затулити ватою вуха, зав'язати хустиною очі, сховатися від усіх. Хотілося на безлюдний острів. Хоча б на деньок.

Грета з легкою усмішкою на устах встала з ліжка, занурила ноги в теплі капці й рушила у ванну кімнату. Почистила зуби, прийняла душ і ліниво, неквапливо пройшла на кухню, накинувши на себе білосніжний халат з вишитою на лівій полі невеликою рожевою лілією.

Увімкнула радіоприймач, налаштований на улюблений музичний канал, і під звуки ніжної, зворушливої мелодії почала хазяйнувати. Приготувала чашечку міцної, духмяної кави і два хрусткі, добре присмажені тости, намастивши їх персиковим джемом. Боже, як добре!

Грета примостилася за овальним дерев'яним столиком і зробила кілька обережних ковтків, смакуючи чудовий напій. Простягнула руку до тарілки із тостами, аж раптом стрепенулася... Що це? Насторожено прислухалась. Маєш тобі! Наполегливі дзвінки у двері обірвали ідилію.

Вона через силу піднялася зі стільця. «А може, не підходити? Вдати, що у квартирі нікого немає?» Якусь мить постоjala, переборола спокусу і підійшла до входних дверей. Повернула вліво ключ і, не знімаючи ланцюжка, визирнула у коридор.

Перед дверима стояла молода незнайома жінка з коротко стриженим білявим волоссям. На ній був легкий домашній халатик, на ногах — старенькі, потерті кімнатні капці. Вона помітно нервувалась і напружено зчепила пальці рук, наче в молитві.

— Buon giorno 1, синьйорино, — запально мовила незнайомка. — Вибачте, що потурбувала вас. Я живу поверхом нижче, під вами. Я тільки-но прокинулась...

Вона скрушно махнула руками.

— Санта Мадонно! Я прокинулась і жажнулася! У мене на кухні мокра стеля, капотить вода. Певно, десь тріснула труба. Чи ви не глянули б у себе? Може, на кухні? Або у ванній?

Дівчина з нетерпінням і благанням дивилася на Грету.

— Доброго ранку, — розгублено відказала Бруні, — я не знаю. Я нічого не зауважила.

Але ці широко відкриті, повні відчаю і сподівання очі діяли переконливіше, ніж слова.

— Гаразд, — вимовила Грета, вагаючись, — я подивлюся.

Вона стала зачиняти двері, проте в останню мить вирішила, що це не зовсім чемно. Сусідка ж.

— Зачекайте хвилинку. Я гляну.

Бруні швидко пройшла вузьким довгим коридором повз простору вітальню і кабінет. От і кухня: вона зазирнула під мийку, оглянула підлогу довкола — сухо і чисто. Зайшла до ванної, уважно роздивилася — також порядок.

Полегшено зітхнула і з легким серцем поспішила назад. Вийшла у коридор, поволі підвела очі — і від здивування залякла, не в силах збагнути побачене.

Молода білявка-сусідка стояла поряд і тримала у витягнутій руці пістолет. Його дуло було спрямовано у Грету, просто в груди. На ньому тьмяно виблискував широкий глушник.

Бруні не могла ні кричати, ні говорити, здавалося, навіть дихнути. Страх паралізував усе тіло, притупив почуття, скував розум. Оселився у кожній її клітинці.

Але вже за якусь мить вона отямилась. Переляк почав відступати, окови поволі спадали з душі. «Що їй потрібно? — майнула думка. — Напевно, гроші?» Грета не встигла навіть розтулити рота, коли краєм ока вловила тінь.

З вітальні стрімко вийшов високий загорілий молодик. Правою рукою він боляче вхопив її за волосся, а лівою щільно затулює рота. І грубо потягнув убік.

Бруні з відчаєм крутнулася, але відчула різкий удар по нирці. У неї потемніло в очах, ноги стали наче ватяними. Вона поволі сповзла донизу й вдарилася колінами об підлогу. Чоловік із чорним

кучерявим волоссям поволік її до вітальні.

Він підняв ледь живу Бруні й усадив на стілець. Швидко відійшов убік і відкрив сіру сумку. Дістав ніж, латексні рукавички і рулон широкої клейкої стрічки. Спритно прив'язав жінку до стільця, а тоді відрізав від рулону коротку смужку й заклеїв їй рота.

Коли Бруні розплющила очі, білявка підсунула якесь фото. Грета довго вдивлялася, нічого не розуміючи. Потім здивовано примружилась, немов щось пригадавши. І злякано зиркнула на молодицю.

Непрохані гості випромінювали ворожість. У їхніх холодних, скляних очах вона відчувала зневагу і ненависть. «Невже це кінець? — вколола розум страшна думка. — Невже?»

Вона спробувала звільнити скручені за спинку стільця руки, але широка стрічка не давала навіть ворухнутися. Ноги також були зв'язані, не хотіли коритися. Вона відчайдушно смикалась, намагалася сказати, пояснити. Але марно.

Молодик стояв перед Гретою, тримаючи в руці ніж. Він зайшов їй за спину й покосився на свою подругу. Білявка важким поглядом зміряла нещасну жінку й не зовсім упевнено кивнула.

Він міцно вхопив Бруні за волосся і різко провів гострим лезом по шиї. Струмінь теплої крові бризнув на руки убивці, на білосніжний халат, на підлогу. В одну страшну мить увесь безмежний, неосяжний світ згорнувся в крихітну цяточку. І зник навіки.

Чоловік зняв закривавлені латексні рукавички, поклав їх у пластиковий мішок, кинув усе до сумки. Пішов у ванну кімнату, привів себе в порядок, намагаючись не лишити відбитків пальців.

За п'ять-шість хвилин молоді люди перевдягнулися, так що їх не впізнали б навіть батьки. Перед входними дверима трохи постояли, прислухаючись. Злегка прочинили двері, визирнувши у коридор.

Попідруки сходами поволі йшли двоє старих: худенька сива жінка в простенькому платті й светрику і згорблений чоловік у полотняних штанах, легкій прим'ятій куртці та великій чорній кепці. У нього були широкі окуляри в грубій пластмасовій оправі, що закривали ледь не третину обличчя. Він голосно шуркав ногами об підлогу й тримав у правій руці сіреньку, непримітну сумку.

Томас Аткинз і Генрі Броуді давно планували цю поїздку. Вони хотіли відвідати Італію, оглянути Рим, Мілан і Флоренцію, але головне — побувати на концертах свого улюбленого Пола Харді.

Хлопці завчасно придбали квитки на всі італійські концерти групи, а також замовили місця в дешевих невеликих готелях. Бабцю Європо, як поживаєш? Чекай гостей! Буде весело!

Вони вирішили летіти з Нью-Йорка до Рима, а звідти дістатися до Ломбардії на попутках. За тиждень до від'їзду Томас списався в інтернеті з молодим італійцем, який шукав пасажирів до Мілана. Домовилися відразу. Майже за безцінь!

Після прильоту до Ф'юмичино 2 парубки попрямували на автостоянку, де їх чекало перше розчарування. Замість сучасної машини вони побачили старенький «фіат». Модель «панда». Потерта бляшанка. Просто жаж! «Ото лоханулись!» — скрикнувся Томас.

Сухий, кістлявий, дуже високий хлопець вийшов із крихітної машини і привітно усміхнувся американцям. Його звали Паоло.

— Тобі дах у голову не тисне? — доброзичливо спитав Томас.

— Муляє, але я звик, — засміявся Паоло.

— А нам ще звикати, — простогнав Генрі.

Через пів години з'ясувалося, що Паоло приготував для всіх приємний сюрприз. У Римі до їхньої нудної парубочької компанії приєдналась мила балакуча дівчина, яку звали Симоною і яка поверталася зі столиці додому, в Мілан.

Вони мали проїхати майже шістсот кілометрів. Надто довго? Не дуже комфортно? Але ж скільки вражень! І за одну мандрівку можна побачити половину країни! Хлопці з інтересом роззиралися на всі боки, уперше знайомлячись зі Старим Світом.

Томас навчався у коледжі, а Генрі працював у батьковій автомобільній майстерні. Хлопці дружили з дитинства, займалися спортом і любили музику. Італія їм сподобалась. Чарівна країна! От лише... Самі винні... Ця клята стара бляшанка!

Після семи з лишком годин Паоло майже урочисто оголосив: «Панове, вітаю! Мілан!» Симона вийшла з машини першою і записала хлопцям номер свого телефону. Томас і Генріх під'їхали до готелю, дістали з багажника наплічники і розраховалися з водієм.

— Бережи голову! Купи більшу машину! — порадив Томас.

— Або вдягай каску, — докинув Генрі.

Готель займав чотири поверхи у старій будівлі. Надолі містилися рецепція та офіс, а також кафе з нехитрою назвою «У Марка». Поряд із кафе, на невеликій площадці, стояло п'ять круглих столиків із ажурними металевими стільцями, прикриті від сонця і дощів цупким смугастим біло-червоним тентом.

Хлопці увійшли в масивні двері, над якими висіла табличка з написом «Камілла». За стійкою рецепції стояла заклопотана молодиця, запально обговорюючи якісь проблеми по мобільному телефону. Вона з очевидним невдоволенням перервала розмову, відклала свій модний айфон і з вимученою посмішкою привіталася з гостями.

Томас заздалегідь замовив два місця. Молодиця глянула на монітор і знайшла названі прізвища. Попросила клієнтів заповнити анкети й показати паспорти. А ще за кілька хвилин подала ключ від номера й обдарувала хлопців сяючою посмішкою. Майже щирою. «Покаялась», — подумав Томас. І привітно кивнув.

Вони піднялися ліфтом на другий поверх і зайшли до покою. Кинули на підлогу наплічники і роздивилися кімнату. Ліворуч знаходилися двері на балкон, і Томас найперше визирнув назовні.

— Поглянь, — гукнув до Генрі. — Це просто розкіш!

Той підійшов до товариша, зиркнув у відчинені двері й пирснув зі сміху. На балкон було гірко дивитись і страшно ступати: якась крихтіна, жалюгідна площадка. Пристанище для відра зі шваброю.

Номер хлопців містився над приміщенням кафе, іграшковий балкончик нависав над смугастим тентом. На вицвілому полотні лишилися плями від кави та інші сліди культурної присутності «гомо сапієнс».

Друзі по черзі прийняли душ, увімкнули телевізор і трохи полежали на вузьких ліжках. Тоді зійшли донизу, посміхнулись молодиці з рецепції та подалися вечеряти в кафе «У Марка».

Вони попросили «чогось італійського». Офіціантка подала спочатку обсмажені шматочки хліба з часником і помідорами — брускети, потім варений рис із грибним соусом — різото, а далі нарізаний шматочками стейк із яловичини — тальяту. І по чарці виноградної горілки — грапи. Кльово!

Щоб гідно закінчити день, лишилося одне — сходити на пиво.

— Треба ж поставити крапку, — сказав Томас.

— А ще краще — знак оклику! — прорік Генрі.

Парубки поволі рушили містом і скоро опинилися біля якогось паб-клубу. Пройшли через просторий зал, далі — через другий, менший. Зазирнули на відкриту терасу, де під широкими парасольками стояло ще кілька столиків. Усюди повно публіки. Тісно й гамірно. Надривна музика. Суцций бедлам.

— Яке чудове місце! — підсумував оглядини Томас.

Хлопці протиснулись до стійки, замовили по бокалу пива «Моретті». Говорити доводилось голосно, але, здавалося, ніхто на це не зважав. У якусь мить чолов'яга в чорній футболці, з химерним

татуванням на руках, підступив упритул до Генрі та з силою штовхнув його в груди.

Він щось розлючено вигукував італійською, хлопці зрозуміли тільки «янки» та «американа». Генрі стрімко розмахнувся для удару, але Томас зумів стримати приятеля. Проте чоловіча продовжував верещати, штовхатися, бризкався слиною, а зрештою жбурнув у Генрі зібгану пачку з-під цигарок.

Томас більше не зупиняв друга, який смачно врізав захмелілому в фізіономію. Той різко обм'як, відкинувся назад і рухнув додолу, потягнувши за собою кількох чоловіків, що стояли поруч. Вони з гуркотом і зойками гепнулися на підлогу.

До стійки відразу підскочило двоє кремезних молодиків, очевидно, приятелів татуйованого. Розгарячіла публіка спішно розступилася, зробивши навколо Генрі й Томаса майданчик для бою. Хтось заохотливо вигукував: «Давай! Давай!»

Іноземці були вправнішими і кількома потужними ударами повалили нетверезих супротивників. Ті повлітали під столи, очманіло роззиралися й витирали кулаками закривавлені обличчя. Юрба навколо збільшувалась, симпатії глядачів розділилися.

Тим часом чоловіча у чорній футболці підвівся на ноги, узяв зі стійки пляшку й розбив її об стільницю. Із хижим блиском в очах кинувся на американців, але Томас блискавично вхопив високий стілець на металевій ніжці та з розмахом угрів велетня круглою масивною підставкою. Чорт забирай! Ото удар!

Татуйований заревів од болю і повалився на підлогу. Ошелешений натовп замовк. Невже бій скінчився? Шкода, що так скоро. Жаль... Генрі вхопив друга за руку і рішуче потягнув до виходу. Треба було вшиватися звідси подалі. Працівники пабу могли викликати поліцію.

Хлопці дісталися до готелю, чемно кивнули черговій з рецепції і піднялися до себе. Прийняли душ, повлягалися в ліжка і вже за

хвилю спали міцним сном.

Закінчився їхній перший день у Європі. День зі знаком оклику.

12 жовтня 2015 року, понеділок

Легкий туман огортав місто. Чоловік середнього зросту, близько сорока років, завзято біг парковою доріжкою.

Ранкова прохолода його не лякала: на ньому були червона майка навипуск, темно-сині шорти, білі шкарпетки і сірі кросівки фірми «Найкі». «Треба більше рухатись! Зганяти жирок!» — уперто дорікав собі, раз у раз обтираючи з чола рясний піт.

Андреа Кампо займався торговельним бізнесом. Йому належала мережа магазинів, що називалися «Салони одягу Кампо». Минулі три дні він провів у Парижі, працюючи з новими партнерами. Учора вранці повернувся до Мілана, сповнений завзяття та ентузіазму.

У суботу Андреа розмовляв по телефону із Гретою. «Завтра нічого не робитиму, — сказала вона втомлено. — Начхати на все! Буду спати, вилежуватись. Поледарюю». У неділю, під вечір, Андреа зателефонував до подруги, але вона не відповіла. «Тримає слово», — підсміхнувся подумки.

Кампо приїхав до свого офісу, проглянув кореспонденцію і віддав розпорядження. Спробував зв'язатися з Гретою, кілька разів телефонував на мобільний, але безрезультатно. Дивина! Набрал службовий номер. «Синьйорини досі не було», — почув у відповідь. «Де ж ти поділася?» — повторював із тривогою та роздратуванням.

Кампо давно розлучився. Два роки тому познайомився з Гретою. Та нещодавно придбала нову квартиру, вони нарешті обмінялися ключами. Грета щораз більше вабила, притягувала його, сердечно прив'язувала до себе.

Кампо під'їхав до будинку коханої і нетерпеливо натиснув кнопку внутрішнього зв'язку. Динамік мовчав, жодного звуку. Натиснув удруге — і знову тиша. Тоді ще раз.

Він відімкнув ключем вхідну браму й зайшов у просторий під'їзд. Височезна стеля, мармурова плитка на підлозі, поштові скриньки на стіні. Піднявся кількома сходинками на майданчик, де за густою металевою решіткою містилася шахта ліфта. Кабінка десь нагорі.

Поряд широкі мармурові сходи. Кампо квапливо подався наверх. Terzo piano 3. Квартира Грети. Дзвінок — і тиша. «Певно, вирішила розіграти мене. Вона це вміє».

Кампо відчинив двері. «Грето! Агов!» Увійшов у темний коридор і рушив до вітальні. «Грето! Ледащице!» Переступив поріг — і застигнув на місці...

Вона сиділа на стільці посеред кімнати. Голова безсило лежала на грудях. Руки скручені назад, ноги зв'язані. Білий халат із вишитою лілією став бурим від крові. Пухнастий килим — у великих рудих плямах.

Кампо підскочив до неї, доторкнувся до захололого тіла і з жахом відсахнувся. Побачив страшну рану на шиї. Глибокий розріз. Дістав мобільний телефон і повідомив поліцію про убивство:

— Грета Бруні. Тридцяти шести років... Андреа Кампо. Її приятель, друг... Так, тіло виявив я. Так, чекатиму в квартирі.

На місце злочину швидко прибула оперативна група. До неї входили криміналісти і судово-медичний експерт. Групою керував Лоренцо Фаніні з кримінальної поліції квестури 4 Мілана. Він обіймав посаду заступника начальника відділу розслідування вбивств. Високий, повновидий, неквапливий, років сорока п'яти. Із ним прибув його помічник і приятель Дієго Леоні. Той був худорлявим, моторним і здавався трохи молодшим за свого капо — за шефа.

Поліцейські ретельно обстежили квартиру, зняли відбитки пальців. Експерт провів попередній огляд тіла убитої та зібрав біологічний матеріал для досліджень. Фаніні уважно оглянув труп,

обійшов помешкання, а тоді запросив Кампо до сусіднього покою.

• • •

Далі — у повній книжці «"Ліга Свободи"; Шість днів у готелі "Нортон".».
nashaknyga.com.ua